

Starejši, previdnejši zajci se spomnijo, da je prišel čas njihovega preganjanja, zapusté njive in parobke gozdov, se umaknejo globoko v gozd in se zarijejo v goščo zarastenih, s sreboto in kopinjem prepletenih drag, skrivajoč se pred psi.

Tudi Štrk je bil lovec. Toda ni bil postaven, zakonit lovec z lovsko pravico, ki bi smel očitno nositi puško in pobijati žival. Imel ni psa. Čemu le? Da bi ga izdal, mislite ...?

Za to je bil Štrk prepameten.

Saj se dobi zajec tudi po letu brez psa. Človek mora samo poznati zajčje življenje. Naj ga izžene pes še tako daleč v grmju, gotovo pride na pot in po potu na križišče. No, tu ga je treba počakati.

In še nekaj! Mestni lovci navadno ne poznajo pravih zajčjih potov, se postavijo narobe in čakajo — zaman. Tako je imel Štrk, ki je poznal gozd in zajca bolj kot samega sebe, lepo priliko, postaviti se vedno na najboljše križišče.

Psi so izgnali, zalajali, gonili ... Iz Štrkove puške se je zablisknilo in zakadilo —

Lovski tat!

Od vseh strani so leteli lovci s pravico na kraj, odkoder se je čul pok. Zagledali so na tleh svežo kri in zajčjo dlako, a njega, ki je to učinil, ni bilo nikjer. Ugibali so, kdo bi bil in kam bi bil bežal, med tem pa se jim je nedaleč od njih v stelji skrit smejal Štrk in poslušal njihove pogovore.

Ne tajim sicer, da niso nikdar sumili Štrka.

A kaj so mu hoteli?

Zajca je spravil med vejevjem kakega drevesa in šel ponoči ponj, sam pa je prišel, puško skrivši pod suknjo, čez njive v vas.

Po zimi pa ni potreboval pomoči njihovih psov in se ni zabil postavljati na križišča, ker je sledil v snegu zajca. Ako je vodil sneg v kako drago, je šel okoli drage, da je videl, če pelja ven. Ako ne, je znal, da tiči zajec v dragi. Stopal je torej previdno korak za korakom za sledom in prišel čisto čisto do njega ter mu upihnil življenje. Če mu je ušel, ga je zasledoval iz drage v drago, dokler ni bil njegov.

(Konec prih.)

Spomin.

Stal ob bistri reki,
Zrl sem v nje valove,
Od vasi domače
Sem jih krepko plove

Valček je za valčkom
Hitel nemo dalje,
Žalosten spomin pa
Meni v srcu vstal je.

Videl sem ob reki
Kočico mi znano,
Ki sem jo zapustil
Že v mladosti rano.

Videl sem, da mati
V revni, borni koči
Za zgubljenim sinom
Bridke solze toči.

Mirko M.